

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **J. J.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 4. 5. 2010, č. j. 2317/10-1500-202542,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 2332,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí, kterým Finanční ředitelství v Praze zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu Praha – západ ze dne 18. 12. 2009, č. j. 234830/09/060962207762, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti platebnímu výměru č. 1020001698 na daň z převodu nemovitostí ze dne 21. 5. 2005.

Žalobce v žalobě uvedl, že každé rozhodnutí je účinné až doručením. Žalobce sice nezměnil adresu trvalého bydliště, v době povodní v roce 2002 však musel být dočasně přestěhován. Šlo právě o konec roku 2002, tedy o rozhodné období. Správce daně navíc možná vůbec nedoručil platební výměr do místa trvalého bydliště žalobce, protože

odvolací orgán uvádí, že správce daně měl za to, že se žalobce na adrese trvalého bydliště nezdržuje, proto doručoval rovnou veřejnou vyhláškou. Žalobce neměl žádnou povinnost o svém dočasném přestěhování informovat správce daně, nevěděl totiž vůbec ani o doručení rozhodnutí o vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí, ani o výzvě k podání přiznání. Proto daň vůbec neměla být vyměřena podle pomůcek, když bylo možné pořídit znalecký posudek na předmětnou nemovitost a vyměřit na základě dokazování. Podmínky podle ust. § 17, ani § 19 zákona o správě daní a poplatků tedy nebyly splněny. Za těchto okolností lze za řádné doručení platebního výměru považovat až jeho doručení zástupci žalobce panu Š. dne 24. 8. 2009, kdy je osobně vyzvedl na Finančním úřadu pro Prahu – západ. Odvolání proti platebnímu výměru bylo podáno dne 22. 9. 2009, tedy ve lhůtě. Bylo tedy včasné a správce daně je neměl rozhodnutím zamítnout. Odvolání proti jeho rozhodnutí bylo důvodné a odvolací orgán proto měl nezákonné rozhodnutí správce daně o zamítnutí odvolání zrušit. Místo toho odvolání zamítl a napadeným rozhodnutím tak porušil ust. § 48 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků a § 49 odst. 2 písm. b) zákona o správě daní a poplatků.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě podrobně popsal průběh daňového řízení, zejména okolnosti doručování rozhodnutí správce daně, a s odkazem na odůvodnění napadeného odmítl veškeré žalobní námitky.

Při jednání soudu dne 29. dubna 2014 setrvali účastníci na svých stanoviscích. Žalobce odkázal na podanou žalobu a navrhl aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Pověřený zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Z obsahu daňového spisu je zřejmé, že dne 13. 5. 1999 byla Finančnímu úřadu Praha – západ doručena kupní smlouva, podle níž žalobce dne 30. 10. 1999 prodal manželům P. a E. F. nemovitost dům čp. 570 v Č. a související pozemky, specifikované v části I. této smlouvy. Finanční úřad zaslal dne 4. 12. 2000 žalobci výzvu č. 1000001797 k podání daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí. Tato výzva byla žalobci zaslána na adresu L. 3/482, P., odkud ji však pošta vrátila odesílateli s poznámkou, že zásilka nebyla vyžádána. Se stejným výsledkem byla žalobci zaslána výzva dne 5. 4. 2001. Na to byla předmětná výzva žalobci doručena veřejnou vyhláškou, která byla vyvěšena jak na Finančním úřadě Praha – západ, tak na Úřadu městské části Praha 8. Dne 21. 5. 2002 vydal správce daně platební výměr č. 1020001698 na daň z převodu nemovitostí, který byl žalobci nejprve doručován na adresu L. 3/482, P. Vzhledem k tomu, že i tuto zásilku pošta vrátila odesílateli s poznámkou, že zásilka nebyla vyžádána, doručoval ji finanční úřad následně rovněž veřejnou vyhláškou, jež byla opět vyvěšena jak na Finančním úřadě Praha – západ, tak na Úřadu městské části Praha 8. Zcela stejně pak finanční úřad postupoval při doručování výzvy ze dne 12. 1. 2004 k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě, když zásilka na adresu L. 3/482, P. byla poštou vrácena s tím, že žalobce se odstěhoval bez udání adresy. Rovněž exekuční příkaz ze dne 1. 9. 2008 byl žalobci zaslán na adresu L. 3/482, P., aby byl poštou vrácen s tím, že žalobce se odstěhoval bez udání adresy. Dne 24. 8. 2009 se žalobce osobně dostavil na Finanční úřad Praha – západ s tím, že zmocnil ke svému zastupování pana J. Š. a tomuto zmocněnci žalobce pak byl předán originál platebního výměru s vyznačením nabytí právní moci. Dne 22. 9. 2009 bylo správci daně doručeno odvolání žalobce proti

platebnímu výměru, jež pak nový zástupce žalobce, advokát JUDr. P. V. doplnil dne 22. 10. 2009. Finanční úřad Praha – západ dne 18. 12. 2009 rozhodl o zamítnutí tohoto odvolání s tím, že platební výměr na daň z převodu nemovitosti byl žalobci doručen formou veřejné vyhlášky dne 28. 11. 2002 a právní moci nabyl dne 31. 12. 2002; odvolání bylo podáno až dne 22. 9. 2009, tedy po uplynutí odvolací lhůty. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí správce daně odvolal dne 8. 1. 2010, přičemž namítl, JUDr. K. nebyla zástupcem žalobce pro celé řízení před katastrálním úřadem, takže rozhodnutí katastrálního úřadu mohlo být vůči žalobci účinné až dnem jeho doručení právě žalobci, tedy až v srpnu 2009, takže až do doručení rozhodnutí o vkladu vlastnického práva nebyl žalobce daňovým subjektem a nebyl proto důvod pro vyměření daně z převodu nemovitosti, a tedy ani k jeho doručování veřejnou vyhláškou. Žalobce navíc adresu svého trvalého bydliště nezměnil, jen v době povodní musel být dočasně přestěhován; neměl však povinnost informovat o tom správce daně a nevěděl o své daňové povinnosti.

Toto odvolání bylo zamítnuto dne 4. 5. 2010 žalobou napadeným rozhodnutím, v němž žalovaný vyložil, že kupní smlouva V11-4845/98 s vyznačením vkladu práva do katastru nemovitostí byla dne 26. 4. 1999 doručena zástupkyni žalobce JUDr. J. K., a tudíž od tohoto dne začala žalobci běžet lhůta pro podání daňového přiznání. Rozhodnutí správce daně pak byla žalobci doručována veřejnou vyhláškou, neboť v místě trvalého bydliště si poštu nepřebíral, resp. poštovní zásilky byly vráceny s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý; to si správce daně ověřil i místním šetřením.

O žalobních námítkách uvažil soud takto:

Pokud jde o námitku, že žalobce nezměnil adresu trvalého bydliště, avšak že v době povodní v roce 2002 musel být dočasně přestěhován, přičemž šlo právě o konec roku 2002, tedy o rozhodné období, soud tuto neakceptoval. Platební výměr byl žalobci zaslán dne 21. 5. 2002, tedy ještě před touto živelnou událostí. Teprve druhý pokus o doručení na tuto adresu proběhl v srpnu roku 2002, tedy těsně po povodních, a jediné na něj by se mohla podstata žalobní námítky vztahovat, avšak to nic nemění na tom, že původně byl platební výměr zaslán žalobci řádně na adresu jeho trvalého pobytu v době, kdy mu nic nebránilo si tam poštu přebírat. Neobstojí tedy ani druhá část žalobní námítky, v níž žalobce vyjádřil domněnku, že správce daně možná vůbec nedoručil platební výměr do místa trvalého bydliště žalobce, protože odvolací orgán uvádí, že správce daně měl za to, že se žalobce na adrese trvalého bydliště nezdržuje, proto doručoval rovnou veřejnou vyhláškou. K doručení veřejnou vyhláškou došlo teprve poté, kdy nebyl úspěšný pokus správce daně doručit platební výměr žalobci na adresu jeho trvalého pobytu.

Dále žalobce namítl, že neměl žádnou povinnost o svém dočasném přestěhování informovat správce daně, nevěděl totiž vůbec ani o doručení rozhodnutí o vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí, ani o výzvě k podání přiznání. Proto daň vůbec neměla být vyměřena podle pomůcek, když bylo možné pořídit znalecký posudek na předmětnou nemovitost a vyměřit na základě dokazování. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Rozhodnutí o vkladu práva do katastru nemovitostí bylo řádně doručeno do rukou jeho zástupkyně JUDr. J. K. dne 26. 4. 1999 a žalobci tak vznikla povinnost podat daňové přiznání. Pokud snad došlo k tomu, že zástupkyně žalobce jej o doručení rozhodnutí nevyrozuměla, nemohlo to zbavit žalobce odpovědnosti za řádné

splnění jeho povinností podle předpisů daňového práva. Výzvy k podání přiznání k dani z převodu nemovitostí byly žalobci zasílány na adresu L. 3/482, P., již dne 4. 12. 2000, resp. dne 5. 4. 2001, tedy dlouho před povodněmi v létě roku 2002, kdy žalobce mohl poštu na této adrese přebírat. Jestliže tak nečinil, nelze to přičítat k tíži správci daně. Žalobce tedy daňové přiznání nepodal, několik let byl pro finanční úřad nekontaktní, protože ten nepochybil, jestliže vyměřil daň podle pomůcek.

Konečně soud odmítl i tvrzení žalobce, že za řádné doručení platebního výměru považovat až jeho doručení zástupci žalobce panu Š. dne 24. 8. 2009, kdy je osobně vyzvedl na Finančním úřadu pro Prahu – západ, že odvolání proti platebnímu výměru bylo podáno dne 22. 9. 2009, tedy ve lhůtě, a správce daně je neměl rozhodnutím zamítnout.

Zástupce žalobce pan J. Š. sice převzal originál platebního výměru osobně dne 24. 8. 2009, avšak to nemělo účinky doručení, protože tento výměr byl doručen veřejnou vyhláškou již v roce 2002 a právní moci nabyl dne 31. 12. 2002. Bylo-li odvolání podáno až v roce 2009, stalo se tak po uplynutí lhůty k odvolání a správce daně, resp. odvolací orgán, postupoval v souladu se zákonem, jestliže žalobcovo odvolání zamítl.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žádná ze žalobních námitek nebyla důvodná, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když úspěch ve věci měl žalovaný, jeho náklady řízení sestávají z cestovného na trase Brno – Praha a zpět v délce 420 km osobním automobilem Škoda Octavia, RZ 7B6 0193, ve výši 2264,64 Kč a stravného ve výši 67,- Kč podle specifikace na čl. 56 soudního spisu.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. dubna 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Beranová